

stupkem podle § 335 tr. zák. a věc přikázal příslušnému nyní okresnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti nelze odepřít oprávnění v námitce, spadající pod důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., již se vytyká nedostatek zjištění subjektivní náležitosti přestupku podle § 335 tr. zák., zda totiž obžalovaný mohl za daných okolností poznati, že k odvrácení útoku H-ova nebylo potřeba obranných činů buď vůbec, neb alespoň oněch, jež obžalovaný předsevzal, tudíž zda si mohl uvědomiti, že překročuje svými činy hranice nutné obrany. Nalézací soud zabývá se subjektivní vinou obžalovaného jen v tom směru, že jest přesvědčen, že si obžalovaný musil býti vědom toho, že ohrožuje zdraví a tělesnou bezpečnost H-ovu. Z toho však, že v případech § 2 tr. zák., — kde se z důvodů tam uvedených nepřičítá za zločin konání, jež jest ve své podstatě vedeno určitým úmyslem směřujícím na výsledek objektivně trestný, — jest vyloučena jen trestněprávní stránka tohoto úmyslu, vyznačená v § 1 tr. zák. pojmem »zlý«, jest vidno, že pachatel i v případě beztrestného překročení mezi nutné obrany je si pravidelně nejen vědom toho, že jeho jednání ohrožuje zdraví nebo bezpečnost toho, proti jehož útoku se brání, nýbrž i že toto ohrožení zamýšlí. Z toho vychází, že k trestnosti jeho činu za přečin nebo přestupek podle § 335 nebo § 431 tr. zák. nestačí zjištění tohoto vědomí, na něž se omezil nalézací soud, nýbrž že u pachatele musí býti zjištěno vědomí nebo aspoň možnost uvědomění si toho, že překročuje nutnou mez toho, co bylo potřebné, by odvrátil od sebe protiprávní útok na život, svobodu nebo jmění (sb. n. s. čís. 752, 1068). Nejistil-li v souzeném případě nalézací soud tuto subjektivní náležitost přestupku, pro který uznal obžalovaného vinným, nelze posouditi, zda zmateční stížnost právem popírá skutkovou podstatu tohoto přestupku s onoho hlediska a jest proto za souhlasu generální prokuratury podle § 288 čís. 3 tr. ř. nutno rozsudek nalézacího soudu zrušiti a přikázati věc k novému projednání a rozhodnutí na příslušný nyní okresní soud, což za podmínek § 5 nov. k tr. ř. bylo učiniti již v neveřejném zasedání.

Čís. 3792.

Přečin zásahu do původského práva podle §§ 44, 45, 46 (1) čís. 3 zákona ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n.

Podmínkou ochrany zákona není sice, by šlo o dílo literárně cenné a významné (§ 4), může se však ochrany zákona dostati jen dílu (literárnímu), tudíž výtvoru z určitého oboru (krásné literatury).

Zákon, odpíraje v § 6 (2) tiskopisům určeným potřebám společenského života ochranu, praví tím zároveň, že duševní činnost vyvinutou

jen za účelem a v mezích věcného, obchodnického informování obecnstva o provozovaných kusech neuznává za duševní činnost, jejíž plody by o sobě postupovaly do vyšší skupiny děl literárních.

Divadelní návěští nepožívají ochrany zákona a nespádají ani pod výjimku poslední věty § 6 (2), nejsou-li výtahem z textu díla.

Výtahu z textu díla odpovídá jen stručnější zpracování původního díla v ten způsob, že byl obsah zkrácen omezením se na základní jeho složky a vyloučením složek méně podstatných.

Kdy jde o pouhé divadelní návěští a kdy o výtah z textu literárního díla (operety).

(Rozh. ze dne 28. února 1930, Zm I 547/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 22. května 1929, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin zásahu do původcovského práva podle §§ 44, 45, 46 (1) čís. 3 zákona ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost, provádějíc důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., vytýká nalézacímu soudu, že jednak přehlédl doslov k odstavci (2) § 6 zákona o právu původském, jednak nesprávně posoudil i povahu díla, jehož neoprávněné rozmnožení a rozšiřování se klade obžalovaným za vinu. Zmateční stížnost nepopírá oprávněnost předpokladu napadeného rozsudku, že práce Karla H-a je v podstatě divadelním návěští a že taková návěští nepožívají zásadně jakožto tiskopisy, určené jen potřebám společenského života, ochrany zákona o právu původském (§ 6 odst. (2)). Zmateční stížnost se však domáhá toho, by práci Karla H-a bylo přiznáno, že spadá v obor výjimek, vyňatých z řečené zásady výhradou poslední věty oné stati zákona. Nalézací soud obíral se touto otázkou ne sice výslovně, ale přece věcně v ten způsob, že zkoumal, zda práce Karla H-a není alespoň výtahem z díla, nebo jeho obsahem, zřejmě pídě se tak v ní po sledech živlu literárního. Neshledal jich a zmateční stížnost marně se pokouší přivést soud zrušovací k jinému názoru. Přisvědčiti jí lze jen v tom, že není podmínkou ochrany zákona o právu původském, by šlo o dílo literárně cenné a významné. To výslovně praví sám zákon v 1. odstavci § 4. Vždy se však může ochrany zákona dostati jen dílu (v souzeném případě literárnímu), tudíž výtvaru z oboru (tu) krásné literatury. To pro obor výhrady z pravidla odstavce (2) § 6 zákona o právu původském je znovu a zvláště zdůrazněno poukazem na obsah nebo na ráz, propůjčující tiskopisu povahu díla literárního neb uměleckého. Zmateční stížnost, dovozujíc, že známkou díla literárního je určitá duševní činnost původcova, vybočující z mezi

obvyklého denního života, shledává projev tvůrčí činnosti Karla H-a v tom, že vytvořil zcela stručný výtah z textu operety, že upravil výstižným a přiléhavým způsobem názvy jednotlivých obrazů, že vyznačil stručně obsah textu za účelem přehledné informace návštěvníků a připojil ke každému názvu jednotlivých obrazů seznam herců v nich vystupujících. Že H-ova práce nemůže být nazvána výtahem z textu operety, dovedl již nalézací soud. Výtahu odpovídalo by jen stručnější zpracování původního díla v ten způsob, že by byl obsah zkrácen omezením se na základní jeho složky a vyloučením složek méně podstatných; H-ova práce však ani u výtahu nepodává text ba ani děj operety, není tedy vůbec výtahem. Jakožto výtah z díla literárního (zda dovolený či nedovolený, nepřichází v poměru k obžalovaným v úvahu, pročť jsou dotyčné vývody odvodu obžalovaných bezpředmětné) nemůže se tudíž H-ova práce dovolávat ochrany zákona. Totéž platí, pokud stížnost tvrdí, že H-ovou prací byl návštěvník stručně informován o obsahu textu. Ani z jednotlivých názvů (nadpisů) pěti obrazů, ani z jejich sledu a dějiště, ani se zřením na osoby v tom kterém obraze vystupující, nelze tomu, kdo text neb alespoň obsah operety odjinud nezná, si představit, zkonstruovat neb domyslet děj jednotlivých obrazů; lze říci jen, že nadpisy obrazů poutají pozornost divákovu, jeho náladu pro nastávající obraz připravují, jeho zvědavost napínají. Pokud by tedy vůbec bylo lze uznati, že z několika těch titulních názvů a označení dějišť se dostává čtenáři (návštěvníku divadla) hrubé představy o ději operety, nevybočuje tím H-ova práce právě tak jako uvedením jednajících osob z číře informačního rázu, jenž je účelem divadelního návěští a jeho podstatě vlastní. I po pojetí názvů obrazů v tiskopis zůstává H-ova práce pouhým divadelním návěští a nedostihuje úrovně díla literárního neb uměleckého; nemůže si proto činiti nárok na ochranu autorskou. Zbývá úprava jednotlivých názvů. Ani tu nelze shledati, že se v oněch názvech projevovala osobitá myšlenka nebo že názvy znamenaly osobitou formu myšlenkového projevu. Nesmí být přehlédnuto, že určitou míru duševní činnosti vyžaduje sestavení každého divadelního návěští. Zákon, odpíraje tiskopisům určeným potřebám společenského života ochranu, praví tím zároveň, že duševní činnost vyvinutou jen za účelem a v mezích věcného, obchodnického informování obecnstva o provozovaných kusech (tak německý říšský soud v rozhodnutí uvedených na str. 18 u Marwitze-Möhringa Das Urheberrecht) neuznává za duševní činnost, jejíž plody by o sobě postupovaly do vyšší skupiny děl literárních. Opatření pěti dějství názvy, jak již řečeno, neprojevuje ani obsahem ani formou povahu takových děl. Záležíť obsah i forma názvů v pouhých nadpisech naznačujících zřejmě námět (sujet) dotyčného dějství, jímž tedy jest i název dějství předem v podstatě dán, aniž lze při jeho volbě důvodně mluvit o vyvinutí osobité tvůrčí duševní činnosti. Podle toho nepochybil nalézací soud, zařadiv práci H-ovu mezi díla zákonem původským nechráněná. Důsledně pak nelze shledati ani po stránce objektivní trestný zásah do autorských práv soukromého obžalobce v tom, že obžalovaní divadelní návěští přetiskli a rozšiřovali.